

lige i det Forhold, der her er Tale om. Men dette er jo ikke en Følge af den saakaldte arbejdsøvelige Presses Skrivere, som det ærede Medlem vil give det Udseende af, nej, disse Forhold er en simpel Følge af Fattigdommen i Samfundet og i ganske udpræget Grad af de ulykkelige Boligforhold, vi har her i København. Fattigdom — det viser sig over hele Verden — avler Daarligdom paa dette Omraade, men ogsaa de usle Boligforhold er jo en meget væsentlig Faktor ved saadanne Forholds Opstaaen. En Lærer ved en Skole paa Vesterbro sagde nylig til mig, at han allerede i sine Skoleklasser kan mærke den samme Løshed, og, siger han, det er en Følge af Boligforholdene. I store Dele af Vesterbro er det nu saaledes, at en 1 Værelses eller en 2 Værelses Lejlighed deles af 2 Familier; altsaa voksne Mænd og Kvinder med maaske et større eller mindre Antal Børn maa dele denne snævre Plads, og de Pigebørn, som vokser op der, bliver selvfølgelig Øjensvidne til Ting, som de ikke skulde se, og dette bliver til deres Fordærv senere i Livet. Jeg synes, at det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen, som dog er en ældre og alvorlig Mand, skulde tænke over den virkelige Aarsag til de Forhold, han omtalte, før han fremsætter Udtalelser som dem, han fremsatte her forleden Dag. Thi det viser ikke, at han har nogen Forstaaelse af det Spørgsmaal, som er det brændende Spørgsmaal over hele Verden, nemlig det sociale Spørgsmaal, og det er et Spørgsmaal, man ikke kan skyde fra sig hverken her eller i noget andet Land, saa langt Civilisationen rækker, og der maa nu paa en eller anden Maade findes en Løsning deraf, saa at Samfundene kan faa Fred en Tid — det er i alt Fald min Opfattelse.

Men der er jo forskellige Meninger i den Henseende baade blandt dem, man kalder Overklassen, og i Underklassen, idet der begge Steder findes Katastrofepolitikere. Jeg vil bebrejde den højtærede Kirkeminister, at han i April gjorde den letsindige Bemærkning, at man lige saa godt kunde tage Stødet straks. Det er en Slags bolshevikisk Bemærkning, som har bidraget sit til at skabe Uro i Landet og til at ophidse Lidenskaberne hos Folk,

som gjorde bedre i at holde sig rolige. Katastrofepolitikere fører kun Folkene i Ulykke, det ser man, synes jeg, baade i Rusland og i andre Lande, hvor Katastrofepolitikere har faaet Magt. Det er kun sørgelige Resultater, som fremkommer derved, og Resultater, som vi alle sammen burde være enige om at søge at undgaa her i Landet. Det gjorde mig og mange Arbejdere ondt, da Arbejdsgiverforeningens Formand for ganske nylig udstødte et saadant Krigshyl, som ærede Medlemmer vil erindre, paa Arbejdsgiverforeningens Generalforsamling. Det blev overalt i Arbejderklassen opfattet som en Udfordring, et Kampskrig, og som et Varsel om, at naar vi naar den 1. Februar, da de forskellige Arbejdsoverenskomster udløber, saa vil Arbejdsgiverne gaa frem med Ild og Sværd for at hidføre en anden Tilstand mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Naar man læser den konservative Presse, kan man i og for sig ikke undres over, at Arbejdsgiverforeningens Formand holdt en saadan Tale, thi en stor Del af den konservative Presse puster daglig til Ilden, gaar daglig Katastrofepolitikernes Ærinde og spekulerer daglig i den Bevægelse indenfor Arbejderklassen, som gaar ud paa at drive den sociale Kamp til det yderste. Jeg maa her yde min Anerkendelse til det konservative Folkepartis Ordfører, Hr. Pitzner, der forleden Dag talte paa sit Partis Vegne, fordi han saa aabenbart tog Afstand fra disse Katastrofepolitikere, og da det ærede Medlem er Formand for det Parti, han tilhører, og da det ærede Medlem ogsaa har et Ord at sige i Arbejdsgiverforeningen og indenfor Arbejdsgivernes Organisationer, kan jeg dog maaske slutte deraf, at de, som vil søge at opnaa en fredelig Forstaaelse i Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, vil finde betydelige Talsmænd indenfor det konservative Folkeparti.

Jeg ved ikke, hvem der har opfundet Slagordet om „det manglende Arbejdsmod“, men vedkommende fortjente en offentlig Anerkendelse, hvis man kunde finde ham, for der er ikke noget Slagord, som er blevet saa hyppigt anvendt som „det manglende Arbejdsmod“. I konservative Kredse tales der stadig om Arbejdernes Lediggang og Driveri. Det ærede Medlem